

Rahmet Gazabı da Kuşatır

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz dostlar,

Herhangi bir insan, doğduğu günden mesela otuz yaşına kadar olan zamanı hesapladığında çektiği musibetler ve karşılaştığı zorlukları listeleyecek olsa baş döndürecek kadar fazla vaka yaşadığını görür. Hastalık, ekonomik sıkıntı, çevre zorlukları, akrabalarından gelen meşakkat, kendi büyüttüğü çocuklarından çektiği dertler, iş ortamı hatta ibadet için gittiği cami...

Bütün bunlar ve daha fazlası, hatta yüreğinde bir iman potansiyeli bulunmaması hâlinde sadece bir kadının yaptığı doğum bile intihar etmek için yeterli sebeptir. Hayata umut dolu gözle bakamayan için fani âlem çekilebilecek yer değildir. Bunun için imanı kıt olanlar intihara teşebbüs ederek cehennemde ebediyen kalacakları bir hata işlerler.

Bu âlem, üzerinde bulunduğumuz topraklar, külliye sıkıntısıdır. Çamurdur, bataklıktır, derttir. Ama asla başıboş, plansız ve kargaşadan dolayı böyle değildir; bir plandan ve hikmetten dolayıdır. Müminin Âmentü'sü nasıl ki onun cennette girmesi için bir şartsa dünyadaki sıkıntıları neden çektiğimize dair zihnimizde bulunması gereken bilgi de yaşayabilmek için o denli gerekli bir formüldür.

İnsan neden kendi çocuklarından dert çeker? Niye tam rahat edeceğini düşündüğü sırada yeni bir bela ile karşılaşır? Mahalle değil, ev değil, evin yatak odası çapında yaşanan dertler niçin bitmez ve insan neden en yakınındakilerden bile musibete uğrar? Uğrunda uykusuz kalıp sıkıntılar çektiği kendi çocukları insana niye düşman muamelesi eder, cebindeki parayı afiyetle yemeye fırsat bulamamak neden huzurlu bir gün yaşayamayan insanın yazgısıdır?

Bu soruların cevabını Kur'an hakikatlerine, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in açtığı şifrelere göre bilemeyen Müslüman oflayıp puflar ve onun derdi hep büyüyerek devam eder. Hâlbuki dertlerin en büyüğüne duçar olan Resûlullah aleyhissalatu vesselam, şöyle bir kahve içecek kadar bile nefes almaya vakit bulamadan altmış üç sene yaşayıp çocukluk ile gençliğinde de hayata yetim olarak katlanan bir insandı. Onca büyük musibet altında ezilmemiş, kahrolmamıştı.

Müslüman da ölüm dâhil hiçbir olayın altında ezilmemelidir. Olaylardan daha büyük düşünemeyen Müslüman kahrolur –imanına, elindeki Kur'an'a, hac ibadetini eda etmesine rağmen. Kâfirler gibi sarhoş olup dertlerini unutacağı imkân da bulamadığından çektiği kahr kâfirinkinden daha şiddetli olur.

Hâlbuki mümin, yanında Allah olan biridir. Kadere iman eder. Allah'ın himayesinde olduğunu düşündüğü sürece uykusunun kaçmaması, erimemesi, kederlenmemesi lazımdır. Dertlere karşı bu bakış formülünü bütün peygamberler müminlere öğreterek dünya hayatından çekilmişlerdir.

Allah Teâlâ bize bir peygamberin dokuz yaşındayken kuyuya atılıp ardından hapis haneye düştüğünü boşuna mı anlatır? Yakub aleyhisselamın gözlerine ak düştüğünden bahsetmesi evlat sıkıntısının nelere yol açabileceğini anlamamızı istemesinden değil mi? Ateşin bile yakmayacağını anlamamız için değil mi İbrahim aleyhisselamı anlatması? On, yirmi, elli, iki yüz değil; dokuz yüz sene gerektiren bir sabırla dayanmamız gerektiğini bilelim diye Nuh aleyhisselamı örnek vermiyor mu? Peygamberlerin kıssaları bize çocuk masalı diye mi anlatılıyor?

Öyleyse fani âlemin bütün sıkıntılarını göğüslerken, ateşe atılıp yakılmak bile olsa, her karşılaştığımız cefayla yüzleşirken huzurlu olabilmemiz mümkündür. Allah'ı yanında hissedip edememek meselesidir bu. Sadece Kâbe'ye gittiğinde tavaf ederken Allah'la beraber olduğunu düşünen birinin imanı daha çok ama çok yakıta muhtaç demektir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi yalnızca kabrinin başında,

Medine’de ziyaret ettiği zaman hatırlayabilen ama hadislerini okuduğunda duygusallaşmış mutluluk hissetmeyen birinin eğitimi zayıf, pek zayıftır. Bunun, Resûlullah aleyhisselamın hayatı boyunca hem müşriklerden hem kendi ashâbı ve ailesinden çektiği sıkıntıların birer masal olmadığını bilmekle alakası vardır.

Peygamberlerin hayatı bize neden anlatılmakta, Peygamberimiz sallallahu aleyhi ve sellem’in ömrü boyunca çektiği sıkıntılar niçin kitaplarımızda yer almaktadır? Bir insan ateşe atılırken keyif sürüyor gibi davranmaya nasıl devam eder, bu büyü müdür sihir mi? İnsan seksen sene boyunca çocuksuzluğa sabreder de yine dileğini tam dillendiremeyecek kadar sıkılır mı? Hastalıktan on yedi sene boyunca kıvrır, yataktan kalkamaz, ailesini kaybedip perişan olur da çürümüş hâlde bekler ve bütün bunlardan sonra Rabbinden şifa istemeyecek kadar ona âşık olur mu? Eyyüb aleyhisselamda görüyoruz, olurmuş demek ki.

Demek ki Kur’an-ı Kerim’i ve Resûlullah aleyhisselamın hadis-i şeriflerini daha dikkatli incelemek lazımdır. Hangi Peygamber akşama kadar Allah’a davetle meşgul olduktan sonra evine gelip güzel bir yorgunluk kahvesi içip rahat uykusuna çekilebilmiştir ki. Bu ne hiçbir peygambere ne Allah dostuna nasip olmamıştır, zaten olsa kendi hâllerinden şüphe ederlerdi.

Babamız buraya, cennetten kovulduğu için gelmiş ve dünya onun için adeta hapisane hükmünde olmuşken, biz kalkıp hapishanenin bahçesinde gördüğümüz biraz mavi biraz yeşil manzaraya aldanamayız. Acele etmeyip asıl dinleneceğimiz, istirahat edeceğimiz yere gitmeyi beklemeliyiz.

İnsanın musibetlerden kendine ders çıkarabileceği bir bakış sahibi olabilmesi için bazı kuralları hazmederek bilmesi gerekir.

1- Allah bilir. Bu bilgisi yalnızca olmuş şeyler hakkında değil, olmuş ya da olmamış her ne varsa onunla ilgilidir. Olmamış şeyler olsaydı nasıl olurdu, Allah bunu da bilir. Gizli-açık, kapalı-malum olan her şeyden haberdardır. Allah’ın bilmesi insanın bilmesi gibi değildir. Allah’ın bilmesi, bilginin ifade edeceği her şey demektir.

2- Allah bu kâinatta olan her şeyin olurluğunu verendir. Bir sineğin yaratılmasından bir karıncanın filin ayağı altında ezilmesine varıncaya kadar küçük veya büyük ne varsa hepsinin oluru Allah tarafından verilir. Kur’an-ı Kerim bu hakikati, “bir yaprak ağaçtan düşeceği zaman bunun kararını Allah’ın verdiği” şeklinde beyan etmektedir. Kaç bin seneden beri kaç ağaçtan ne kadar yaprak düşmüştür, bundan sonra ne kadarı kesilecek ya da düşecektir; Allah bunların hepsini bilir. Sayısız ağacın sayısız yaprağının her biri için belirlenmiş bir seri numara var ve kâinatın Rabbi hangi seri numaralı yaprağın düşmesini isterse o dalından düşüyor. Allah’ın ilmi ve kudreti budur.

Bu Allah, bir kulu trafik kazası geçirdiği veya çocuğu hastanelik olduğu zaman onu gözden çıkarmıştır da mı o hâle gelmiştir? Kul böyle bir Allah’a iman eder de onun tarafından yalnız bırakıldığını hiç düşünebilir mi? Hayır.

Allah biliyor, bildiğiyle hükmediyor, o hükmedince bir şey oluyor veya olmuyor.

3- Allah her işi bizim bil/me/diğimiz bir maslahata binaen yapmaktadır. Maslahat onun hesaplarına göredir, bizimkilere göre değil. Mesela yıldırım düşüp bir çobana isabet ederek onu öldürmesi Allah’ın bildiği bir maslahattan dolayıdır. Bu maslahatı biz bilmediğimizden dolayı düşüncemiz, “zavallı çoban, koyunlarını beklerken ölüp gitti” şeklinde tezahür eder.

Allah tarafından belirlenip bilinen maslahatları bizim bilmeyişimiz, dünyayı ve olayları yerden seyrediyor olmamızdır. Allah Teâlâ ise arşından bakarken, bizim merada koyunlar olarak seyrettiklerimizi nokta bile olmayacak uzaklıktan görmektedir. O koyunların durduğu mera, meranın olduğu kıta, kıtanın bulunduğu dünya, dünyanın yer aldığı samanyolu galaksisi dahi Allah’ın mülkünde

bir yüzük kadar yer kaplamıyor. Öyleyse Allah'ın bir olayla ilgili bildiği maslahat ile kulun bildiği nasıl aynı olabilir?

4- Yarattığı şey hiçbir zaman yüzde yüz kötü değildir. Bir insan için zararlı şeyler olabilir ancak Allah'ın projesi bütününde düşünüldüğü zaman görülür ki Allah onu, zararlı olmayan bazı taraflarından ötürü yaratmıştır. Şeytan bile yüzde yüz zararlı değil, yer yer gereklidir. Şeytan olmasaydı sabah namazına onun vesvesesini kırıp kalkan Müslüman'ın değeri anlaşılamazdı. Sabah namazına kalkanların mücahit olması, şeytana aldananlar ile aldanmayanların ayırt edilmesi sayesinde mümkün olmaktadır.

5- Yaptıklarının hesabını insanlar verir, Allah kimseye hesap vermez. Bir üstü yoktur ki hesap versin.

6- Allah ne yaparsa yapsın, rahmeti gazabını kuşatmış olarak yapar. Allah kullarına karşı Rahîm'dir. Bu rahmetli hâl, insanın kendi anasından bile daha derindir çünkü anaların kalbine dahi merhameti koyan odur.

Sevgili Peygamber aleyhisselam Efendimiz buyurur ki: *“Allah'ın yüz rahmeti vardır. Bunun bir tanesini dünyaya göndermiş, doksan dokuzunu ahirete saklamıştır. O bir rahmet bütün insanlara, hayvanlara dağıtılmıştır ki bir kedinin, yavrusunu ensesinden dişleyerek kaldırırken dişleriyle onu tuttuğu hâlde yavru bundan yaralanmayacak hâlde oluşu bile o rahmetten kediye pay düştüğü içindir. Anneler bu rahmetten, milyarlarca insana pay edildikten sonraki haklarını almalarından dolayıdır ki uykularını bölüp bebekleriyle ilgilenirler.”*

7- Kâinatın temel prensiplerinden biri, iki günün aynı olmayacağıdır. Baharı, kışı, baharları, rampası, yokuşu, düzü, virajı, deresi, ovası gelir. Dünle bugün aynı olmadığı gibi yarın da bugüne benzemeyecektir. Dolayısıyla mümin, bugün sıkıntıdaysa yarın Allah'ın onu güldüreceğini düşünür, bugün gülen de yarın ağlayabileceği ihtimalini hesaba katmalıdır. Bugün çocuğunu kucağına alıp okşayan, yarın tabutunu taşıyabilir.

8- Bütün bunların temel formülü sabırdır. Sabreden Nuh olur, Eyyüb olur, Yusuf olup saraylarda rahat edebilir. Sabredemeyen kahrolup gider. Sabrederek olayları izleyen, hadiseleri anlama kabiliyetini pekiştirir. Sabredemeyeninse diş ağrısı hiç bitmez, dişini çektirince gözü ağrır, o geçince başka yeri... O zanneder ki dünya onu kovalamaktadır. Hâlbuki Allah ona böyle yaparak rahmet kapılarını açmakta, o ise adeta kapılardan girmemek için diretmektedir.

Çocuk yaşta ashab-ı kirama dâhil olanlardan Urve bin Zübeyr radiyallahu anhin Şam'a gideceği yol esnasında ayağında bir yara çıkmış. Şam'a vardıklarında ayağını tabibe gösterince anlaşılacak ki ayağında kangren var ve kesmekten başka çare yok. Dizinden itibaren ayağını kesmişler. Şam'daki işleri boyunca tek ayağıyla hayatını devam ettirmiş. Medine'ye dönüş yolunda ise oğlunun bindiği at tökezlemiş, çocukcağız düşüp ölmüş. Fakat kendisi sahabe terbiyesi görmüş bir mümin olduğundan, o sırada ibret dolu şu niyazda bulunmuş:

“Rabbim, yedi oğlum var, birini aldın, altısını bıraktın. Ellerim ve ayaklarım dört taneydi, birini alıp üçünü bıraktın. Ben şükretmeyeyim de ne yapayım.”

Mantık budur. “Bu ne yahu, olaylar hep bizi buluyor” dememiş. Çünkü ayağını da oğlunu da ondan alan Allah'tı ve her şeyini alabilirdi ama almadı.

*

Allah Teâlâ kullarına kesinlikle zulmetmez, bir sebebe ve hikmete binaen onları imtihan eder. Ve bu imtihan da kapasiteye göre olur. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz, “en büyük sıkıntılara peygamberler düşerler, onlardan sonra da herkes imanına göre sıkıntıyla karşılaşır” buyurmaktadır: “Kulun imanı arttıkça imtihan büyür. İman azaldıkça ipi salınır.”

Emekli olup evden camiye, camiden eve dertsiz bir hayat sürdüreninki ipi salınmışlık hâlidir. Kudüs işgal altında olduğu için uykusu kaçmayan, teheccüde kalkıp zordaki kardeşleri için dua etmeyi beceremeyeninki ipi salınmışlıktır. Hayra alamet değildir.

İman arttıkça, dağına göre kar verilir. Rabbine el açıp “Firdevs cennetlerini ver bana Allah’ım” diyen birinin duası kabul olsa dünyada bin bir dert onu bekliyor demektir. Dua ederken Firdevs cennetleri, nice peygamber ve sahabi ile komşuluk ama eza ve cefaya gelince başıboşluk mümkün değildir. O büyük isimler babalarının forsuyla büyüklüğe kavuşmuş degillerdir, sıkıntı ve derde boğulmuşlardır. Bir gün oturup terlerini silmeye fırsat bulamayan isimleri duasında anıp cennette onlarla beraber olmayı dileyen ama onların çektiği meşakkatleri çekmeye razı olmayan birinin dilediği bedavacılıktır. Ahiret hesaplarında bedavacılık olmaz.

Allah Teâlâ kullarına Kur’an’ında, “sizden öncekilerin çektiği sıkıntıları çekmeden cennete girebileceğinizi mi sanıyorsunuz?” (Bakara suresi, 214. ayet) diye sormaktadır:

أَمْ حَسِبْتُمْ أَنْ تُدْخِلُوا الْجَنَّةَ وَلَمَّا يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ

İş cennetten yer beğenmeye gelince herkes en büyük isimlerle komşuluk istiyor. Kadınlar hele mevlit okumuşlarsa Hatice radiyallahu anha annemizin cennetteki yerine yakınlıktan aşağısına razı olmuyor. Kocasıyla beraber üç sene boyunca ağaç köklerini yemeye mecbur kaldığı bir açlığa razı gelen o Hatice binti Huveylid ile yakınlık hiç de kolay iş değildir, dünyada terlemeyi gerektirir. Böreğin sadece kendisi değil birkaç da çeşidinin bulunduğu sofralara oturup şükürünü ve infakını yerine getiremeyen biri için bunlar uzak hayaller, adaletten uzak temennilerdir.

Büyük sıkıntıları taşımaya hazır ve razı olan insanlar büyük iman ispat etmelidir. İsterken yüksek isteyip “bana Ebu Bekir’in imanından ver ya Rabbi” deyip Allah verse o imanı koyacağı yüreği taşımayan kimse olmak, dünyaya dalıp kaybolmuş biri olarak imana yer bırakmamak çelişkidir. Pratiğe dökülmesi mümkün olmayan iman temennisi mümin için hayaldir.

Allah’tan musibet istememeliyiz elbette. Ancak biri gelip diğeri gidiyorsa da müminin içinde gizliden gizliye bir mutluluk olur ki Rabbi onu imtihana uygun görmektedir. Buna hamd edilmelidir.

Abdullah ibni Mugaffel isimli sahabi, Tirmizî’de rivayet edilen bir hadis-i şerifte şöyle bir olay nakletmektedir: Bir adam Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem huzurunda, “ya Resûlallah, ben seni çok seviyorum” demiş. Efendimiz ondan bu sözü tekrarlamasını isteyince bir kere daha söylemiş. Efendimiz sözü yine tekrarlatmış. Adam yine “ben seni çok seviyorum” deyince bu sefer Peygamber aleyhisselam şöyle buyurmuş: “O zaman torbanı aç, dertlere hazır ol. Çünkü beni sevmek büyük bir iddiadır, Allah sana dertler yağdırıp bu sevginin doğru olup olmadığını görecek.”

Bu iş hafta belirleyip gül dağıtmakla, duygusal filmler seyretmek değil dertleri omuzlayıp yılmadan hamd ve şükre devam etmekle olur.

Şunu da unutmamak lazımdır ki mümin, dert görüp sıkıntı çektiğinde bu onun için kar yağdığında mikropların temizlenmesi gibi bir arınmaya vesile olur. Ailesinden, işinden, çevresinden sıkıntı gören mümini temizler. Tirmizî’de rivayet edilen bir hadisinde Resûlullah aleyhissalatu vesselam şöyle buyurmaktadır: “Erkek veya kadın mümin, Rabbine günahsız ulaşınca kadar canı, malı ve çocuğu üzerinden derdi bitmez.”

Bu hangi çağda olursa olsun insan var olduğu sürece değişmeyecek bir kuraldır. Bedeni, mal varlığı ve çocukları üzerinden gelecek sıkıntılar, baş ağrıları ve meselelere hazır olmak müminin değişmez bir hazırlığıdır. Adn cennetlerini, Firdevs’i arzulayan ve Ebu Bekir radiyallahu anh, Hatice binti Huveylid radiyallahu anha ile komşuluk etme isteği taşıyan herkes bu konularda dert poşetini hazırlamalıdır.

Musibetler müminin üzerine yağdığı zaman adeta deterjan görevi görür. Kâfirin başına gelenler ise azaptır, onun hiçbir şartta kârı olmaz.

Çok iyi anlamamız gereken bir örnekle Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in Buharî, Müslim ve Tirmizî'de rivayet edilen bir hadis-i şerifini dünyada neler olup bittiğini, neden hep Müslümanlar'ın başına sıkıntı geldiğini anlayabilmemiz için görelim:

"Mümin buğday başağı gibidir. Rüzgâr bir yandan esse onu diğer tarafa yatırır, diğer yandan esince de öbür tarafa yatar. (Dertlerin biri gelip diğeri gider, bir türlü rahat edemez.) Ama Allah onun ruhunu aldığında rahat eder.

Kâfir ise çam ağacı gibidir. Rüzgâr onu sallamaz ama fırtına geldi mi kökünden götürür."

Bakarsınız ki kendine dikkat ederek yaşayan, ara sıra bedenini zemzemle de takviye eden mümin hep hastanelerdedir; şarapsız gün geçirmeyen kâfirinse hastaneye uğradığı vaki değildir. İşte hadis-i şerif, çocukların geçerken üzerine bastığı, traktör tekeri bile üstünden geçen ama zamanı geldiğinde dimdik olup yine hasat edilebilen bir buğday başağına bunun için benzetiliyor. Dertler mümini sallayıp sarsar; buğdayın güneşin yakıcılığına ayrı yağmurun çamuruna ayrı dayanması gibi. Ama sabah bakarsınız, buğday yine dimdik ayakta.

Bu kanun fert çapında da devlet düzeyinde de böyle düşünülebilir. Kâfirlerin hayatı dümdüz yürüyüp gider, müminlerin hayatıysa dert yumağıdır. Fakat Allah Teâlâ, Kur'an'ında, "onların devletini kendi elleriyle çökerteceğini" buyuruyor. Hadis-i şerifte zikredilen fırtınalı son onların devleti ve medeniyeti için geldiğinde buna kendileri sebep olacaktır. O zaman mümin, oturduğu gecekondunun onların plazalar ve lüks konutlarda sürdürdüğü keyiften daha huzurlu olduğunu bir kere daha görecektir.

Mümin 'keşke' peşinde koşmaz. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem, "ikide bir 'keşke şöyle olsaydı' deyip durmayın, geçmişini karıştırarak şeytana kapı açmayın" buyuruyor. Mümin, bir şeyi şöyle yapacak olsaydı Allah öylesine zaten müsaade ederdi. Mümin, olanda hayır vardır mantığıyla yola devam ederek önüne bakması gerektiğini bilmelidir. Hayatının yirmi sene öncesine gitme imkânı olmayan insan için yirmi sene öncenin hesaplarına saplanıp kalmak da yanlıştır.

İmanında Allah'ın ona hiçbir şekilde azap etmediği, itimat edip Rabbine güvenmesi gerektiği bilgisiyle yaşayan mümin için bunlar apaçık hakikatler olmalıdır. Değil mi ki melekler hayatımızdaki her şeyi kaydediyorlar, öyleyse kazanç hâlindeyiz demektir. Peygamber aleyhisselam şöyle buyurur: "Kıyamet gününde bazı müminler gelecek ki çok fazla sevapları birikmiştir. Fakat bu sevapları çalışarak, ibadet ederek kazanmamış, başına gelen sıkıntılara dayanarak kazanmış olacaktırlar."

Çocuğunun hastalanması mümin için adeta sabah namazına kalkıp sevap kazanmayı ümit etmesi gibi bir ecir kaynağı. Otuz sene emek verip tam adam ettiğini düşündüğü sırada sapitan, anne-babasını tanımaz hâle gelen evlada kahrolsa da sabredip nasihate devam etmek tam bir sevap membaı. Çünkü melekler o anne ve babanın gözyaşlarını görüyor, ahiret gününde ortaya dökmek için kaydediyorlar. Sen çocuğunu aslında büyük bir âlim yapmak istiyordu isen ve isteğinde de samimi idiysen meraklanma. Allah müminlere niyetleri üzerinden sevap dağıttığına göre müminler hep kazançlıdır.

Elbette buraya kadar sözünü ettiğimiz onca husus, madem ki dertlerin sonuçta müminin menfaatine olduğu gerekçesiyle insanın oturup sıkıntılarını eksik etmemesi için Allah'a niyazda bulunmasını gerektirmez. Enes ibni Malik'in anlattığı bir hadisede, "tüyü yolunmuş bir piliç gibi" son derece hasta ve bitkin birinin Resûlullah aleyhisselamın huzuruna geldiğini öğreniyoruz. Efendimiz onu görünce mahzun olmuş ve "be adam" buyurmuş, "Allah'a dua etsene."

Adam bu cümle üzerine şöyle dua etmiş: "Allah'ım, bana günahlarımdan dolayı ahirette azap edeceksen, hazır sıkıntılar üzerimdeyken hepten ver onları ki ahirette rahat edeyim." Yani zaten

mahvolduğunu, bir de buna ilaveten ahirette sıkıntı ve cefa çekmesinin akıllıca olmayacağını düşünmüş. Ve böyle dua etmiş.

Efendimiz bunu duyunca hiddetlenerek, *“sus, ne yapıyorsun!”* buyurmuş: *“Rabbim bana dünyada da ahirette de rahatlık ver, beni azaptan koru desene!”*

Müslüman dert peşinde koşmamalı, huzur ve afiyet içinde yüzüp Allah’a ibadetlerini rahatça yerine getirebilmeyi dilemelidir. Dertler geldiğindeyse sabra dört elle sarılıp sıkıntı çekmesinin de sevaba dönüşeceğinin bilincinde olmak yine elbette Müslüman’ın farklarındandır. Allah’tan musibet istemeyiz; ama verirse de zaten hazır olmalıyız.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.